

Arrest

nr. 51 726 van 26 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.
2. de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 10 september 2010 tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15^{ter}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat R. KNOPS, die *loco* advocaat M. COTTYN verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker deed een huwelijksaanvraag samen met mevrouw G.Z van Turkse nationaliteit bij de stad Antwerpen.

Op 10 juni 2010 legt verzoeker samen met mevrouw G.Z. een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de stad Antwerpen.

Op 10 september 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot verblijf op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 10 september 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen, de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter), aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 september 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 12bis van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*Het verzoek om toelating tot verblijf,
ingediend op 10 september 2010 door:*

Naam en voornamen: C.E. (...)

geboorteplaats- en datum: (...)

nationaliteit: Turkije

is onontvankelijk.

Reden van de beslissing:

De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2°, van de wet;

Betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk:

- Betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort, heeft geen visum.(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Eerste verweerder, met name de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, vraagt om buiten de zaak gesteld te worden aangaande de bestreden beslissing van 10 september 2010 houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Eerste verweerder wijst erop dat de gemachtigde van de burgemeester op grond van artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) als enige bevoegd is voor het nemen van de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, bijlage 15ter. De bestreden beslissing is genomen en ondertekend door de burgemeester. Eerste verweerder stelt aldus uitdrukkelijk dat hij desbetreffend over geen enkele bevoegdheid beschikt.

2.2. Uit de hierboven geciteerde beslissing blijkt dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard aangezien hij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet. Artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet dient samen gelezen te worden met artikel 12bis, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 3. In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2 werden overgemaakt, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend, en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.”

Te dezen vormt artikel 26, § 2 van het Vreemdelingenbesluit de uitvoeringsbepaling van artikel 12bis, § 3 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel 26, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter. Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt wordt hem, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, overeenkomstig de modellen van bijlage 12 of 13, kennis gegeven van de beslissing waarbij hem bevolen wordt het grondgebied te verlaten.”

Uit het gestelde in de voorgaande alinea's alsook uit het model van de bijlage 15ter, gevoegd bij het Vreemdelingenbesluit, vloeit onbetwistbaar voort dat de afgifte van een bijlage 15ter, waarbij de verblijfsaanvraag van een vreemdeling onontvankelijk wordt verklaard, behoort tot de autonome beslissingsbevoegdheid van de burgemeester. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is ondertekend door de burgemeester van de stad Antwerpen. Bijgevolg werd de bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag van 10 september 2010, door de burgemeester van de stad Antwerpen genomen. Er kan derhalve ingegaan worden op het verzoek van de eerste verwerende partij om haar buiten de zaak te stellen.

2.3. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de tweede verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn. Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing d.d. 10 september 2010, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van verzoekende partij, vermeld in de beslissing, geven hier uitsluitel over.

Dat men volstaat te stellen dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 1° of 2°, van de wet.

De betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf in het Rijk:

- betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort, heeft geen visum

Dat er in casu dient verwezen te worden naar artikel 10, §1, 4° van de wet van 15 December 1980.

Artikel 10 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van de artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om zich daar te vestigen:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. (...)”

Dat verzoeker samenwoont met mevrouw Z.G.(...), van Turkse nationaliteit, geboren te (...) en tevens wonende aan de (...). Mevrouw G. (...) is in het bezit van een geldige verblijfskaart van 5 jaar. Verzoeker en zijn partner hebben een verklaring van samenwoning gedaan bij de gemeente van hun verblijfplaats, zodoende dat verzoeker van rechtswege moet worden toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 12bis van Vreemdelingenwet en artikel 26, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en er wordt geduid dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12 bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de wet, daar verzoeker niet werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk en niet in het bezit is van een geldig paspoort of visum.

Er wordt aldus wel degelijk een concrete reden opgegeven waarom de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt bevonden. Verzoeker is nog steeds de mening toegedaan dat hij op grond van zijn wettelijke samenwoning een recht op verblijf heeft. Het wordt dan ook niet betwist dat hij een aanvraag indiende op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert vervolgens uit artikel 10 van de Vreemdelingenwet. In de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr.2478/001, p. 63) wordt uitdrukkelijk gesteld dat “Artikel 12bis van de wet wordt gewijzigd om zo de nieuwe procedure voor de toelating tot het verblijf op basis van artikel 10 te kunnen expliciteren”.

Artikel 12bis, § 1 stelt het volgende:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in §2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit."

De algemene regel stelt aldus dat verzoeker zijn aanvraag dient in te dienen in het buitenland, met name bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Artikel 12bis, § 1 voorziet evenwel in drie uitzonderingen. Met andere woorden kan verzoeker, indien hij voldoet aan de voorwaarde, uitzonderlijk zijn aanvraag indienen bij het gemeentebestuur. Het wordt niet betwist dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald bij zijn aanvraag. Tevens betwist verzoeker niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en geen visum heeft. Verzoeker werd aldus niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk en voldoet aldus niet aan de voorwaarden van artikel 12, § 1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst op de feitelijke situatie dat hij een wettelijke samenwoning is aangegaan met mevrouw Z.G., die in het bezit is van een geldige verblijfskaart voor vijf jaar en met wie hij op hetzelfde adres woont. De Raad stelt vast dat verzoeker het hier heeft over de feiten ten gronde terwijl hij er niet in slaagt de motieven te weerleggen die zijn aanvraag onontvankelijk verklaren. De vraag in verband de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag gaat vooraf aan de vraag in verband met de gegrondheid van de verblijfsaanvraag. Dit wordt ook verduidelijkt in de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr.2478/001, p. 67- 68) waar artikel 12bis, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, als volgt wordt toegelicht:

"(...) a) Geval van de indiening van de aanvraag door een vreemdeling die houder is van een verblijfstitel of door een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden:

Deze aanvraag moet worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokkene dat verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Het gemeentebestuur moet zich ervan vergewissen dat de aanvrager voldoet aan de in § 1, tweede lid, 1° of 2° vastgelegde voorwaarden (die het mogelijk maken om het verzoek op het Belgisch grondgebied in te dienen). Het gaat niet om een doorgedreven onderzoek, wat bij het onderzoek ten gronde hoort, maar om de verificatie dat alle vereiste documenten worden overgelegd en dat ze, indien dat nodig is, aan de vereiste formele voorschriften (legalisatie) voldoen" (...)"

Nu blijkt dat verweerder terecht concludeert dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is, diende hij niet verder te motiveren aangaande de gegrondheid van de zaak. Verzoeker weerlegt met zijn argumenten ten gronde de motieven van de bestreden beslissing niet. Een schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 10 of 12bis van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij meent dat *"enkel uit de persoonlijke gegevens van verzoekende partij zou kunnen worden afgeleid dat de bestreden beslissing op hem van toepassing is"*, nu expliciet wordt vermeld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en geen visum heeft. Het betreffen feiten die eigen zijn aan verzoeker en zeker niet op eender wie van toepassing zijn. Verzoeker kan ook niet in redelijkheid twijfelen aan het feit dat de bestreden beslissing aan hem gericht is en op hem van toepassing is, nu zijn naam, geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit in de bestreden beslissing worden vermeld. Verzoeker kan derhalve evenmin voorhouden dat de motivering stereotiep of gestandaardiseerd is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). Ook het feit dat de motivering summier is, laat niet toe te besluiten dat niet voldaan is aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt immers duidelijk vermeld. Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele*

motivering van bestuurshandelingen in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker lijkt nog te willen aangeven dat een ruimere motiveringsplicht voortvloeit uit artikel 8 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft evenwel betrekking op beslissingen die worden genomen met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet is in voorliggende zaak dan ook niet dienstig.

Een schending van de motiveringsplicht of artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Eerste artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Tweede artikel

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, wordt buiten de zaak gesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN